

ntézni
jövén-
a visz-
is, ha
en sok
niveim
ekem,
és szó-
a ma-
szlaja
zerető

i örö-
mentül
en oly
álni a

öt is
élyt,
et és
pácsi
advá-
hogy

kiket

sí.

seiket

ányok
neum-

la.

n-épület.

HAZA FELÉ. (Lásd a 390. lapon.)

A NAGY ÖSSZE-ESKÜVÉS.

— Beszélyke három képpel. —

KIS Vili még sokáig mondogatta, hogy az a csuf menaszeria volt az oka mindennek, ámbátor nem tudom, hogy mondhatta csufnak, mikor nem is látta. Tamás azt állította, hogy az igazgató az oka, és mikor ezt előttünk bizonyítgatá, hát az igaz, hogy egyikünk sem mert neki ellenmondani; de azt hiszem, csak azért nem, mert szerettük is Tamást, féltünk is tőle egy kicsit. De én, legalább úgy titokban, mindig azt hittem és még most is azt hiszem, hogy biz annak mégis csak Tamás volt az oka. Mert ő volt a feje és vezére az össze-esküvésnek.

Az volt, valóságos össze-esküvés, melyre igazi vitézi elszántsággal, minden veszedelmet fitymálva, határoztuk el magunkat. De volt is rá okunk.

Szorgalmasan tanultunk ott a nevelő-intézetben s azt hiszem, az igazgató és a tanárok úgy nagyjában meg voltak velünk elégedve. Nekünk sem igen volt valami nagy panaszunk. Jól el voltunk látva. Az igazgató szigorú, de gondos is volt s ha dolgainkat elvégeztük, kedvünkre játszhattunk a tágas udvaron és az árnyékos kertben, mely az intézet épületét környékezte. Szép és kellemes hely volt s a szabad órákban ugyancsak lármás is. Mert nagy sereg fiúk voltunk ott együtt, besoztva a tágas termek szerint. Én nyolczad-magammal laktam az egyik nagy teremben s köztünk Tamás volt a vezér, mert azt senki sem tagadhatta, hogy ő a

legügyesebb, a legerősebb. Tulajdonképen nem is vezérünk volt, hanem királyunk, aki parancsolt és mi engedelmeskedtünk. És természetesen mindig úgy találtuk, hogy amit Tamás mond, az a legokosabb.

Igy volt ez annál a menaszeria-históriánál is, melyről a kis Vili még ma sem igen szeret beszélni. Én sem beszélhetek róla, hogy milyen volt, mert nem láttam. Pedig ott volt a városban és ki is volt tűzve a napja, a mikor meg fogjuk látogatni. Egy napon így szólt az igazgató:

— Az utóbbi időben meg voltam veletek elégedve és meg akarlak jutalmazni. Igen szép nagy állat-sereglet érkezett a városba. Adok egy rendkívüli szünet-napot jövő kedden, s 'ekkor a tanárokkal elmentek az állat-seregletbe, onnan pedig ki a ligetbe és csaptok vig jünialist. Remélem, hogy azután még nagyobb szorgalommal és kitünő viselettel fogjátok bebizonyítani, hogy megérdemeltétek a jutalmat.

Majd kiugrottunk a bőrünkől örömmünkben. Ez már aztán kedves meglepetés volt! Egyébről sem beszéltünk mint erről a nagy napról, mely különösen azért tetszett már előre is oly nagyon, mert rendkívüli szünet-nap volt, akkor pihenni fog lezke, tanulás. Ezt pedig még a legjobb diák sem bánta.

Már hétfőn délután volt, s a közeli jó multság reményében lezke után vigan játszottunk az udvaron. És ekkor történt az, amiből a mi nevezetes össze-esküvésünk keletkezett.

Egyik csapat fiú labdázott. Ki tette, ki nem, máig sem tudom bizonyosan: de

egyszerre csapott be éppel ablaka. A labda dobta, nem s baj megesett sünk össze. R is és szigorú lett nekünk a gen pedig így

— Másk

igaz... mivel tok együtt, há nem lesz szünet-seregletbe, sen

Elképedv szavakat. Ez nés azért az abátrán meg is

— De kértünk semmi ránk?

Az ilyen lógató nem szeren ruan mondá:

— Szót se tek, mit és mié

Ezzel bentünk egymásra detlenebb.

— Ez nem lódva. Kutassa ablakot és azt mindnyájan elvnapot, az nem is

— Nem bi kiáltottak mind

— És ezt rógott Tamás. E valamit!

egyszerre csak nagy csörömpöléssel zuzódott be éppen az igazgató szobájának az ablaka. A labda röpült oda. Persze, aki dobta, nem szándékosan tette; de hát a baj megesett s mindnyájan ijedten futotunk össze. Rögtön megjelent az igazgató is és szigorú hangon kemény leczkét tartott nekünk a vigyázatlanság miatt. A végén pedig így szólt:

— Máskor jobban vigyázzatok! És... igaz... mivel most itt épen sokan vagytok együtt, hát tudjátok meg, hogy holnap nem lesz szünet, nem mentek az állatseregletbe, sem a ligetbe.

Elképedve, elkeseredve hallottuk e szavakat. Ez már mégis kegyetlen büntetés azért az ablakért! A vitéz Tamás nagy bátran meg is szólalt:

— De kérem... hiszen mi nem tetünk semmi rosszat... miért ne mehetnénk?

Az ilyen beszédet azonban az igazgató nem szerette. Nyugodtan, de szigorúan mondá:

— Szót se! Talán számot adjak nektek, mit és miért lehet?

Ezzel bement s mi elbusulva bámultunk egymásra. Tamás volt a legelégedetlenebb.

— Ez nem igazság! mondá zúgolódva. Kutassa ki, hogy ki törte be az ablakot és azt büntesse meg. De hogy mindnyájan elveszítsük e miatt a szünetnapot, az nem igazság!

— Nem bizony, az nem igazság! kiáltottak mindnyájan.

— És ezt nem is fogjuk eltűrni, patogott Tamás. Fiuk! Ez ellen tenni kell valamit!

Már erre nem felelt senki. Csak nagy idő múlva szólalt meg egyik pajtásunk kedvetlenül:

— Ugyan már mit tehetnénk? Én bizony nem keveredek bele semmi bolondságba.

Odább ment és utána a többi fiuk is mind. Csak mi nyolczan maradtunk együtt, kik egy szobában laktunk. Mi tudtuk, hogy Tamás bizonyosan valami okos tervet fog kifőzni. Láttuk is, mily megvetőleg nézett a többiek után.

— Csak menjetek, gyáva élnetlenség! mondá. De mi megmutatjuk, hogy nem tőrjünk el, ha büntetni akarnak, midőn ártatlanok vagyunk. Nekünk holnapra szünetnapot ígérték, tehát mi holnap nem is fogunk tanulni, hanem szünet-napunk lesz.

— Jaj de jó volna! De hát hogy lehetne az?

— Nagyon könnyen. Menjünk a szobánkba, ott majd elvégezzük.

Bementünk s magunkra zártuk az ajtót. Tamás egy darab papirost vett elő.

— Legelőször is vérszerződést kötünk. Tudjátok, ezt tették az ős-magyarok. Saját vérökkel pecsételték meg, hogy hivek lesznek egymáshoz.

Szinte megborzadtunk, a kis Vilike pedig bizony belesápadt. Mert ez valami rettenetes, borzalmas dolog volt. De épen azért mégis nagyon tetszett. Éreztük, hogy most valami nagy dolgot fogunk véghezvinni.

Tamás leült és egyelőre közönséges tintával azt írta a papirosra, hogy akik ezt aláírják, kötelezik magukat, hogy hűségesen együtt fognak tartani, szembe szállnak minden veszedelemmel és küz-

deni fognak utolsó lehelletig. Ez nagyszerű lesz!

— Most aztán mindenki a vérével írja alá! parancsolá.

Elővette a tollkését és megkarcolta a karját. Egy csöpp vér buggyant ki, azt felfogta a tollba és azzal írta oda a nevét. Utána csináltuk mindnyájan, csak a kis Vilike szabódott, hogy ő fél a késtől, inkább csak tintával írja oda a nevét, azért hűségesen megtartja a fogadást. De ezt persze nem fogadhattuk el. És akár-hogy szabódott, lefogtuk, bele szurtuk a karjába a kés hegyét. Nagyon sikoltott ijedtében, de rögtön befogtuk a száját.

— Elhallgatsz! Még bejön valaki és el leszünk árulva! Te gyáva!

Vili megröstellte a dolgot s elhallgatott, aláírta vérével a rettenetes szerződést. De most már tudni kívántuk, hogy hát mire is szerződünk voltaképen?

— Mire? szolt Tamás. Hát arra, hogy holnap nem tanulunk. Miattunk a tanárok tarthatnak leczkét, amennyit akarnak, de minket ugyan nem látnak. Nekünk szünet-napot ígértek, hát meg is tartjuk.

— Csakhogy az bajos lesz, mondám

én. Fülön fognak és bevisznek a tante-rembe; ha pedig kiszökünk, össze fogdosnak.

— Nem fogunk kiszökni, de azért nem fognak fülön, legalább nem egykönnyen. Halljátok csak, mi a tervem! Be fogunk itt zárkózni a szobánkban. Szünetnapon azzal tölthetjük az időnket, amivel nekünk tetszik. És ha ostrom alá vesznek, védeni fogjuk magunkat vitézül,

köröm-szakadtig. Már arra fogadok, hogy egykönnyen benem jutnak hozzánk.

Ez nagyszerű volt! Ostromoltatni fogjuk magunkat, védeni fogjuk magunkat, mint Dobó István Eger várát! Mindnyájan el voltunk ragadtatva a hősi feladattól, csak az a nyafogó Vili szolt közbe:

— Igen ám, de akkor nem is ad-

nak nekünk reggelit, még tán ebédét sem.

— Természetes, hogy nem adnak. De nem is kell. Az ostromlott seregnek gondoskodnia kell eleségről. Van pénzünk, veszünk. Rakjuk össze, hadd lássam, mennyi a pénzünk?

Össze raktuk. Biz az nem volt valami nagyon sok. Összesen sem sokkal több gyült össze husz krajcárnál, mert a pénzünket az igazgató tartotta ma-

... VISSZA LOPÓZOTT. (Lásd a 389. lapon.)

gánál; tőle kértünk, ha valamire kellett.

— No, az nem épen sok, szolt Tamás. De egy napra elég. Elek, te fogsz a városba menni bevásárolni. De nem szabad a kapun át menned, mert észre vennének. A kert falán kell keresztül kapaszkodnod. Vásárolj, amit ezen a pénzen kaphatsz. De okosan ám!

Elek hűségesen teljesítette a fontos feladatot. Keresztül mászott a falon és ugyanott vissza is lopózott a csomaggal, (Lásd a képet a 388. l.) melyet sikerült szerencsésen becsempésznünk a szobánkba, úgy hogy senki sem vette észre, aki nem volt közülünk való.

Már alig is vártuk, hogy benne legyünk az ostromállapotban. De nagyon vigyáztunk, hogy viseletünkkel el ne áruljuk, hogy valami nagy dologban törjük a fejünket. Vacsora után sietünk lefeküdni.

Lefeküdni lefeküdtünk, de azt hiszem, többen voltunk, akik jó ideig nem igen tudtunk elaludni. Szerettük volna tudni, hogy mégis miképen fog az a mi holnapi nagy csatánk eldőlni. Mert hát kissé veszedelmes dolog az igazgatóval kikötni.

De hát persze, már késő volt ezen töprenkedni. Ott a szerződés, a vérünkkel irtuk alá, most már nincs más hátra, mint megtartani, még ha bele halunk is.

Másnap reggel Tamás volt legelső talpon. Arra ébredtünk fel, hogy az ajtót nem csak becsukta, hanem el is torlaszolta. Asztalt, ládákat vonzott az ajtó elé.

— Igy ni! Ha a zárt feltörik is, azért mégsem nyithatják ki az ajtót.

Ezt is pompás gondolatnak találtuk. Az ablakon erős tábla volt, de ezt egyelőre nem csuktuk be, mert kevés gyertyánk volt, sötétben ülni pedig nem lett volna kellemes. Hanem Tamás, mint jó hadvezér, mind a két ablakhoz őrt állított, hogy ha valaki be akarna törni, idején hirt adjon s rögtön be-

csukhassuk az ablak-táblát.

Az egyik ablaknál a kis Vili volt a strázsa. Mialatt mi többiek nagy kényelmesen úgy félig-meddig felöltözködtünk és készültünk az ostrom vissza verésére, Vili nagyon figyelni látszott valamire. A szomszéd szoba volt a nagy ebédlő s onnan a nyitott ablakon át valami zaj hallatszott ki. Ezt a zajt pedig nagyon

... ÍTTUNK. (Lásd a 390. lapon.)

jól ismertük. Csészék, poharak, kanalak zaja volt az s Vili félig sóhajtva mondá:

— Most reggeliznek! Minket nem is hívtak.

— Azt ugyan jól tették, szólta Tamás. Ugy is hiába hívtak volna. Bizonyosan várnak, azt hiszik, hogy csak megkésztünk. Azután majd keresni fognak... és akkor megkezdődik az ostrom.

— Igen... de reggelizni mégis csak jó volna.

— Fogunk is. Épen most rá érünk, míg ők az asztalnál ülnek. Hol az eleséges csomag?

Elővettük, felbontottuk. Biz abban nem valami nagyszerű csemege volt. Nehány zsemlye és egy darab sajt. A zsemlye is, a sajt is ugyancsak száraz. Szidtuk Eleket, hogy rosszul vásárolt.

— No persze! Ugyan mit vehettem volna olyan kevés pénzen?

Tamás, mint gondos hadvezér, az elemőzsiának csak a felét osztotta ki, ami édes kevés volt. Nem is jutott egy-egy egész zsemlye mindenkinek. A mosdó kancsóban volt tegnapi viz, abból ittunk. (Lásd a képet a 389. lapon.) Biz ez nem volt valami nagyon jó reggeli; de csak az az elégedetlenkedő Vili sóhajtott fel:

— Jaj de rossz! Azok oda kint milyen jól megkávéztak!

— Elhallgatsz, te gyáva, te anyám asszony katonája! rivalt rá Tamás. Majd bizony sokat válogat a sereg, mikor ostromolják.

— Igaz a! Majd el is felejtettük, hogy ostrom alatt vagyunk. Eddig persze még nem kezdődött az ostrom.

— Majd kezdik mindjárt, szólta Tamás. Mihelyt elkészültek a reggelivel, elkezdik a támadást, csak hogy résen leszünk ám!

Csakugyan, alig pár perc múlva hallottuk az igazgató hangját a folyosón. Aztán az ajtóknak kilincsét szorongatta s hangosan kérde:

— Fiúk! Itt vagytok?

Még a léleketünket is elfojtottuk, meg sem mocczantunk. Aztán hallottuk, amint az igazgató odább megy.

— Mindjárt vissza fog térni az embereivel és kezdődik az ostrom, szólta Tamás. Helyén legyen mindenki! Vigyázat az ablaknál! Négyen az ajtóhoz, hogy a torlaszt föl ne dönthessék!

Harcra készen, elszántan álltunk a helyeinkre és vártuk a rohamot. De a támadás nagyon késett. És egyszerre csöngettyűszót hallottunk. Jól ismertük. A lecke-óra kezdetét jelentette.

— No, most egyelőre nem igen fognak jönni, szólta Tamás. Az igazgató bizonyosan nem akarja elmulasztatni a többiekkel a leckét, nem akarja, hogy zaj legyen. Lecke után lesz az ostrom.

(Vége következik.)

H A Z A F E L É.

(Képpel a czimlapon.)

VÉGRE, végre kikötöttünk,
Partot ér már csolnakunk;
Sziklahajlás alatt látom
Házunkat, ahol lakunk.

Édes mamánk aggodalma
Immár eloszolhatik,
És nyugton vár jó apánk is —
Révbe hajtott a ladik!

A HÁROM ARANY ALMA.

— Mese a görög hajdanból. —

(Közli Szidi néni.)

(Vége.)

ARÉVNEK mindegyik végén kies hely volt: zöld repkény lombozata kuszott fel a sziklán és nyájassá tette zord alakját; bársonyos zöld gyepszőnyeg ezerédes illatu herevirággal takarta a keskeny területet, mely a sziklától a tengerig nyult el. És ott feküdt egy öreg ember, mély álomba merülve.

Herkules megállott előtte.

De valóban öreg ember volt-e ez? Eleinte annak vélte, de hogy közelebből nézte, inkább olyan teremtesnek látszott, aki a vízben szokott élni; mert lábkarja pikkelyes volt, mint a hal teste, a lába és keze ujjai közé hártya volt feszítve. Hosszu, zöld szakála inkább valami tengeri növényhez hasonlított, mint más közönséges szakálhoz.

Herkules alig hogy meglátta, biztos volt felőle, hogy ez az öreg, akit ő keres.

Valamint hogy ő is volt az, akiről a leányok beszéltek. Megörült Herkules, hogy ily könnyen reá akadt.

Odament és erősen megfogta a karját és lábát.

— Hallod-e bátya! — kiálta Herkules, még mielőtt egészen fölérzett volna az öreg — melyik ut vezet a Hesperidák kertjébe?

Bezzeg megijedt erre az öreg ember. De az ő megdöbbenése alig lehetett nagyobb, mint a mekkora lett a következő perczben Herkulesé — mert kezei közül

egyszerre csak eltűnt az öreg és helyette ádáz vadkan csattogtatta félelmes agyaraikat Herkules felé. Hanem hát Herkules jól fogta a vadkant és nem is eresztette. Erre eltűnt a vadkan és helyette hatalmas sirály röpködött, akit Herkules a szárnyánál és lábánál fogva tartott, hogy el nem röpülhetett. Rögtön ezután előkerült egy csuf három fejű kutya; dühösen ugatott és kapkodott a kéz után, mellyel Herkules a két lábát szorongatta. De Herkules nem tágitott.

És mi lett a kutyából?... Geryon, a hatlábu szörnyeteg, ki öt lábával rugdalta Herkulest, hogy eresse el a hatodikát. De Herkules nem eresztette.

A másik pillantásban már óriási kigyó tekerődött a kezére: olyan fajta, mint amilyent gyermekkorában fojtott meg, csakhogy még annál is százszor nagyobb volt. Körül tekerődött a nyakán, testén és oly tágra nyitotta undok száját, mintha egyszeribe el akarná nyelni. Rémes látvány volt — de Herkules egy csöppet sem ijedt meg s erős markával úgy meggyötörte a hatalmas kigyót, hogy az föl-szisszent fájdalmában.

Kitűnt, hogy az öregnek meg volt a képessége akármilyen alakot váltani. Midőn Herkules olyan hirtelen megkapta, azt remélte: megváltozásával úgy megremíti, hogy szívesen elereszti. Ha Herkules tágit, az öreg azonnal elmerül a tenger mélységébe, és alig fáradt volna ismét a felszínre, hogy Herkulesnek megadja kérdésére a feleletet. De mivel Herkules nem engedett és minden változásnál csak annál erősebben fogta-fojtogatta, az öreg ember végre sem igen találta kelle-

metesnek a helyzetét és jobbnak látta ismét a saját valódi alakjában megjelenni. Így tehát ismét előkerült, amugy pikkelyesen, hártvás lábbal és sás szakállal.

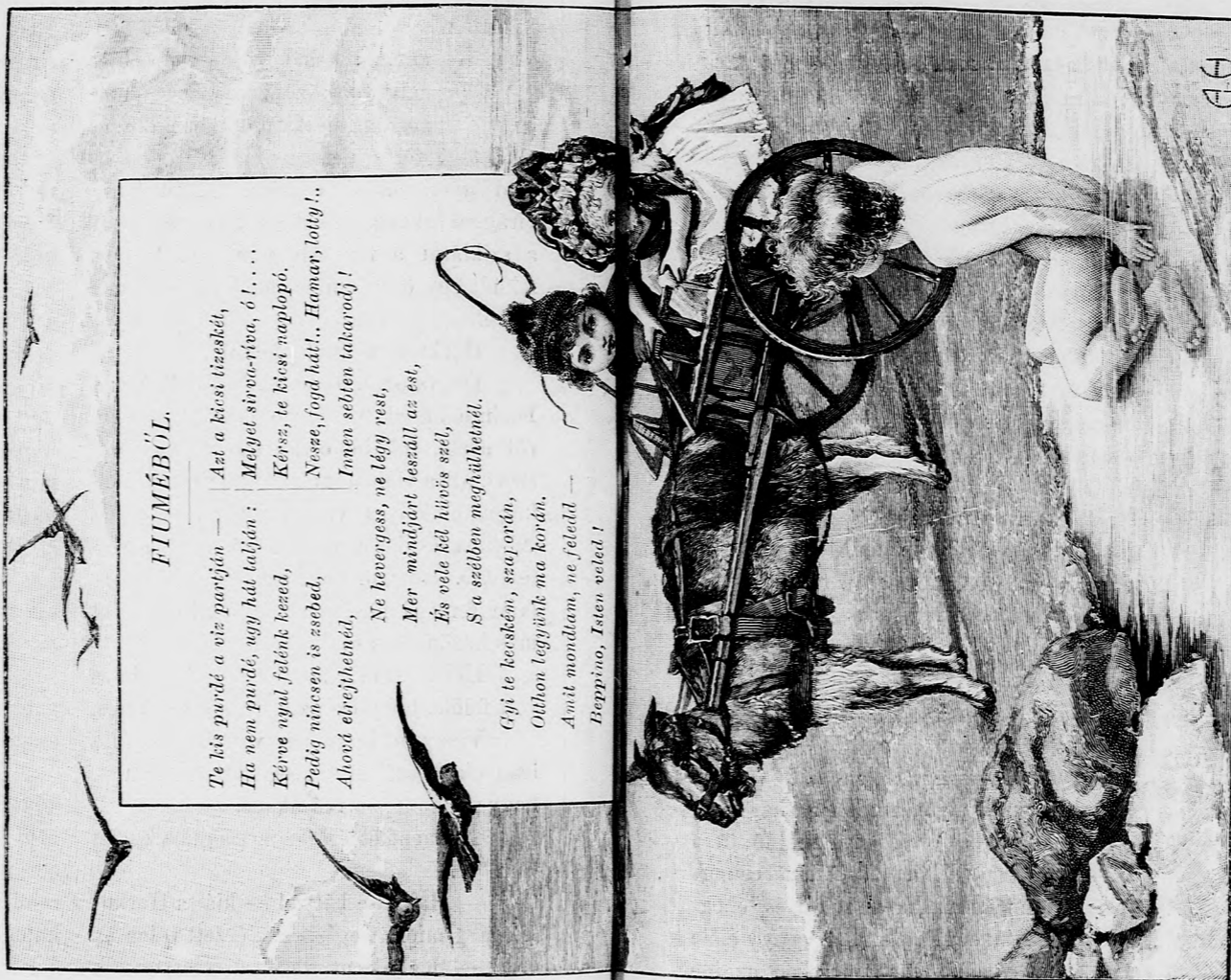
— Ugyan hát mit akarsz te én velem hé? kiáltá az öreg, mikor végre lélekzethez jutott; mert kifáradt a sok boszorkányságban. Miért fogsz meg oly durván? Azonnal eleressz, különben nagyon nevetlen, goromba embernek tartalak.

— Az én nevem Herkules! dörgé vissza a hatalmas idegen. — És tudd meg, hogy az én kezeim közül addig nem kerülsz ki, míg meg nem mondtad: melyik ut viz legközelebb a Hesperidák kertjéhez.

Mikor az öreg megértette, ki az, aki őt megejtette: fél szemmel is belátta, hogy ennek ugyan mindjárt meg kell mondanivaló, amit tudni akar. Az öreg a tenger lakója volt és minden felé eljárt. Persze, hogy hallotta hírét Herkulesnek is; hallott a nagyszerű tetteiről, hogy milyen elszántan vitte véghez azt, amibe bele kezdett. Tehát nem is igen szabadkozott többé és megmondta a hősnek, hol találja a Hesperidák kertjét, s még több mindenfelé is figyelmeztette.

— Erre meg amarra kell menned, — mondá a tengeri öreg ember, mutatva az

irányt — valameddig meglátsz egy ropant óriást, aki az égboltozatot tartja a vállain. Ez az óriás, ha épen jó kedvében

FIUMÉBŐL.

*Te lásd purdét a víz partján —
Ha nem purdét, úgy hát talán:
Kérve nyug felénk kezéd,
Pedig nincsen is szeszed,
Ahorá elrejtethető!*

*Azt a kősi lélekét,
Melyet síru-ríva, ó!...
Kérsz, te kősi naplopó.
Nesze, fogd hát!.. Hamar, lotty!..
Innen sebben takarodj!*

*Ne hevergess, ne légy rest,
Mer mindjárt leszáll az est,
És vele kél hűvös szél,
S a szélben meghálhatnál.*

*Gyíj te heveském, szajorán,
Othlon legyünk ma korán,
Amit mondtam, ne feledd!
Beppino, Isten veléd!*

éred, majd pontosan megmondja, hol van a Hesperidák kertje.

— És hogyha ezt az óriást nem lelném jó kedvében?... jegyzé meg Her-

kules, bunkóját az ujjá hegyén megpörgetve, — talán tudom a módját, ő kelmét jó kedvre deríteni.

karját, meg a lábszárát, és azután fölkekedett s megindult.

Ebben az utjában találkozott egy irtózatós óriással, ki oly csodálatos természettel birt, hogy valahányszor a földet érintette, tizszer erősebb lett, mint azelőtt volt. Anteus volt a neve. Világos, hogy nehéz dolog az ilyen legénnyel megküzdeni! Mert valahányszor letépérték a földre, azonnal felpattant és erősebb, szilajabb volt, mint mielőtt ellenfele legyűrte. Így tehát minél többször verte le Herkules az óriást, annál messzebb esett a győzelemtől. Egyetlenegy módja volt csak, amellyel Herkules végét vethette a viaskodásnak: az, hogy magasra emelte Anteust a levegőbe és addig szoritotta, míg óriási testéből végre kiszorított minden erőt.

Hogy ezzel is megvolt Herkules, utját folytatva, elért Egyiptomba. Ott elfogták és meg akarták ölni; de kiszabadult, megölte a királyt és a nagy zavarban megszökött. Az afrikai sivatagon keresztül sietve, végre elérte a nagy Oczeánt. Ugy látszott, hogy itt vége is szakadt az utjának, hacsak nem tud átsé-

És megköszönve az utba-igazitást, a hős elbucszott a tenger öreg emberétől. Még bocsánatot is kért tőle, ha netalán kissé nagyon is meg találta szorongatni a

tálni a hullámokon. Nem volt egyéb, mint a habzó, zuhogó, végeláthatatlan tenger. De egyszerre meglátott valamit a távolban, amit eddig észre sem vett. Ragyogó fénye

volt, olyan mint a kelő vagy lenyugvó nap. Látszólag közeledett, mert ez a fényes valami perczről perczre nagyobb és tűzesebb lett. Végre már annyira volt, hogy Herkules fölismerhette, voltaképen mi az? Egy roppant arany serleg volt. Mikép jutott oda, azt Herkules el nem tudta képzelni. Ott volt minden esetre, és a zajgó hullámok játszva himbálgatták fel és alá.

— Sokféle óriást láttam már, — gondolá magában Herkules, de olyat, aki ekkora serlegből issza a borát, még olyat nem láttam.

Milyen serleg is volt ez! Akkora, hogy tizszer is nagyobb volt a malom keréknél s a milyen nehéz ércből volt kovácsolva, ép oly könnyen uszott át a tajtétkzó hullámokon, mint holmi fa-tál a patakban. A hullámok kergették, végre kivetették a partra, közel a helyhez, hol Herkules állott.

Herkules pedig, ezt látva, már tudta mitévő legyen. Mert nem hiába volt már annyi csodálatos kalandja, elég jól meg is tanulta a módját, hogy s mikép köll cselekednie. . . mikor történt olyas valami, ami előtte nagyon különösnek látszott.

Hiszen világos, hogy ezt a csudás serleget valami láthatatlan szellem vezérelte ide, hogy vigye át Herkulest a tengeren, egyenest a Hesperidák kertjébe! Herkules tehát minden habozás nélkül átlépte a szélét és lecsusztatta magát a fenekére. Ott kiterjesztette az oroszlánbőrt és lefeküdt kissé pihenni. Alig pihent még, mióta elhagyta a jó leányokat a folyam partján. A hullámok kellemes halk csobogással csaptak fel a ser-

leg oldalain, könnyedén ringatták és ez a mozgás oly andalító volt, hogy Herkulest lassan édes álomba ringatta.

Jó sokáig alhatott, midőn a serleg egyszerre egy kinyuló sziklába talált ütődni és ennek következtében és érc volta mián azonnal megkondukt oly méltóságos zúgással, mint mikor nagy ünnepen zúgnak a harangok.

A zajra felébredt Herkules és álmélkodva nézett maga körül, valjon hol is van ő? Nem sokára rátért, hogy a serleg átuszott az Oczeánnak nagy részén s most szigethez közeledik.

És ezen szigeten mit látott? Már azt senki a világon ki nem találja! Ez volt a legbámulatosabb látvány, mely Herkulesnek valaha megnyilott az ő csodálatos és vakmerő kalandjai folyamában. Nagyobb csoda volt ez a kilencz fejű Hydránál, melynek a levágott fej helyébe nyomban kinőtt egy másik; nagyobb csoda mint a hat lábu ember-szörnyeteg, nagyobb mint Anteus, nagyobb mint akármelyik csoda, melyet Herkules előtt vagy után valaki látott.

Egy óriás volt.

De valami hihetetlen nagy óriás! Olyan nagy, de olyan, mint egy hegység; olyan rengeteg egy óriás, hogy a felhők övet képeztek a csípeje körül, az álláról csüngtek alá mint holmi deres szakál, és lebegtek nagy szemei előtt, eltakarva így előle Herkulest és a serleget, melyben az ide jött. A legcsudásabb az volt, hogy az óriás magasra emelt nagy kezeiben tartotta az égboltozatot, mely, amennyire Herkules a felhőkön át fel birta ismerni, az óriásnak a fején nyugodott.

Eköz
uszott s vé
kor a szél
arcza elől
egész rémit
nok voltak,
földnyire n
sem volt ki
az ő ijesz
fáradt és sz
kinek nagy
a mekkorát
Szegér
tott ott. Ős
éves tölgye
jai között.

Az óri
és meglátv
hasonló har

— Ki
Honnan ké
serlegben?

— Én
vissza a hős
maradt el a
kertjét kere

— Ha
óriás fülrep
kozás, mond

— És
Herkules, fe
miatt. — A
fejű sárkány

Beszélg
felhők gyül
zasztó döng
oly siketítő t
kules többé
óriásnak m

Eközben a fényes serleg tovább uszott s végre elérte a partot. Épen akkor a szél elvitte a felhőket az óriásnak arca elől és Herkules most meglátta egész rémitő nagyságában; a szemei olyanok voltak, mint egy tó, az orra egy mérföldnyire nyult elő, s a szája semmivel sem volt kisebb. Borzasztó volt ez az arc az ő ijesztő nagyságával, de kifejezése fáradt és szomorú, mint az olyan emberé, kinek nagyobb terhet kell viselnie, mint a mekkorát elbir.

Szegény óriás! Már jó ideig állhatott ott. Óserdő kerítette be a lábait, ezred éves tölgyek vertek gyökeret a lába ujjai között.

Az óriás most lenézett a magasból és meglátva Herkulest, mennydörgéshez hasonló hangon szólt le hozzá:

— Ki vagy te ott lenn a lábaimnál? Honnan kerültél ide abban a parányi serlegben?

— Én Herkules vagyok! — dörgé vissza a hős oly hangon, mely nem sokkal maradt el az óriásétól. — A Hesperidák kertjét keresem!

— Hahaha! Így harsogott le az óriás fülrepező hahotája. Bölcs vállalkozás, mondhatom!

— És miért nem? — veté ellen Herkules, felháborodva az óriás jó kedve miatt. — Azt hiszed, félek talán a száz fejű sárkánytól?

Beszélgetésük közben ismét sötét felhők gyülekeztek az óriás köré s borzasztó dörgésbe villámlásba törtek ki, oly siketítő tombolást okozván, hogy Herkules többé egy szót sem értett. Csak az óriásnak mérhetetlen hosszú lábszárai

emelkedtek ki a vihar homályából és egy-egy pillanatra az egész alakja volt látható sűrű ködbe burkolva. Ajkai mozogtak, mintha beszélne, de mély, dörgő hangja elvegyült az égzengés dörgésével.

Végre elállt a vihar ép oly hirtelen, mint ahogy keletkezett. Ismét kividult az ég, ott állt az óriás, aki tartotta, és a napfény mosolyogva játszott az ő roppant alakján, kiemelve azt a viharos felhők homályából. Olyan magasan volt a feje a felhők fölött, hogy egy hajszála sem nedvesedett meg az esőtől.

Mikor ismét megláthatta Herkulest a parton, újra feléje ordított:

— Én Atlász vagyok, a világ leg hatalmasabb óriása! Én tartom az égboltozatot a fejem bubján!

— Látom, viszonzá Herkules. — De megmutathatnád-e az utat a Hesperidák kertjéhez?

— Mit akarsz te ott? — kérde az óriás.

— Három szem arany-alma kell az én királyomnak, bátyámnak.

— Nem léphet a Hesperidák kertjébe senki más, mint én magam! kiáltá az óriás. Csak én szakíthatok az arany almából. Ha nem volna itt ez a kis dolgom, hogy az ég boltját kell tartanom, néhány lépéssel átsétálnék a tengeren és elhoznám számodra azt a három szem aranyalmát.

— Milyen jó vagy te! válaszolt Herkules. — Nem rakhatnád le addig az égboltját valamelyik hegy ormára?

— Egy sem elég magas, hogy elbirja, mondá Atlas, a fejét csóválta. De talán ha te felállnál ide a legközelebbik hegy-

nek a csucsára, a fejed csaknem egyedül magasságban volna az enyémmel. Ugy látom, erős legény vagy. Hátha megpróbálnád a válladra venni az égboltozatot, míg én elvégzem a dolgomat a Hesperidák kertjében?

Herkules rendkívül erős volt. Természetes, hogy sok erő is szükséges arra, tartani az eget; és ha volt ember, aki ezt megtehetette, az csakis ő lehetett egyedül. De mégis olyan rendkívül nehéz munkának látszott, hogy életében Herkules most habozott először.

— Nagyon nehéz az az égboltozat, te? kérdé.

— No, nem valami nagyon nehéz eleinte, — válaszolt az óriás vállat vonva. — De egy évezred múlva már kissé zsibbadozni kezd bele az ember karja.

— És azután — kezdé ismét a hős — mennyi időre van szükséged, hogy elhozzad a három arany almát?

— Ó, elvégzem én azt néhány perc alatt! — kiáltá Atlász. — Tizenöt-husz mértföldet teszek meg egy lépéssel és ide vissza is érek, még mielőtt sajogni kezd a vállad.

— No jól van! — mondá Herkules. — Fölmegyek arra a hegyre ott a hátad mögött, és felszabadítlak terhedtől.

Mert Herkules jószívű hős volt. Eszébe jutott, hogy nagy örömet szerez annak a szegény óriásnak vele, ha alkalmat ad neki egy kis sétára. Arra is gondolt, hogy sokkal nagyobb dicsőség lesz, ha majd elmondhatja: az égboltozatot tartotta fenn, mint ha csak olyan közönséges dolgot végezne, hogy legyőzi a

száz fejű sárkányt. Tehát közös erővel leemelték az eget Atlász vállairól és a Herkuleséire helyezték.

Mikor ez szerencsésen megtörtént, az óriás legelőször egy nagyot nyújtózkodott. Képzeltetni, hogy csuklóinak minden egy roppanása kábító dörgés számba ment. Azután óvatosan kiemelte az egyik lábát az erdőből, mely körülötte burjánzott s utána tette a másikat. Azután egyszerre elkezdett ugrálni, táncolni szabadságának nagy örömeiben. Fölvetette magát ezer ölnyi magasságba és onnan levágódott oly erővel, hogy megingott sulya alatt a föld. Kaczagott — »Hahaha!« — olyan mennydörgős hahotával, hogy visszahangzott a legtávolabb hegyekről, mintha ők is örülnének az óriás szabadságának.

Mikor végre kissé lecsillapodott zajos öröme, belépett a tengerbe. Tíz mértföld volt az első lépése, akkor még csak bokáig járt a vízben; tíz mértföld a második, mire a víz épen a térde fölé ért, és tíz mértföld a harmadik lépéssel; ekkor már csaknem csipőig merült el. Ez volt a tengernek legnagyobb mélysége.

Herkules utána nézett, mert valóban csudás látványt nyújtott ez a mérhetetlen alak, félig benne az Oczeánban. Felső része a távolban kék volt, mint egy távoli hegység.

Végre egészen eltűnt szemei elől az óriási alak. Ekkor Herkules elkezdett töprengeni azon, vajjon mit csináljon, ha esetleg Atlász bele talál fulni a tengerbe, vagy ha megöli a száz fejű sárkány, aki az arany almákat őrizi ott a Hesperidák kertjében. Hogy szabaduljon meg ő akkor

az ég terhétől? Pedig ide s tova a teher már kissé rá kezdett nehezedni a vállaira és a fejére.

— Valóban sajnálom azt a szegény óriást, gondolá magában Herkules. —

Hogyha engem már tíz percz mulva kifáraszt, mennyire kifáraszthatta őt az ezer esztendő!

A szél üvöltése, a felhők nedves hideg köde s az izzó, vakító nap sorra

NYÁRI KÉP.

*ÉRIK a búza, már a kalásza
Hajlik a szélben, el is virágza.
Mindenegy szála, mindenegy szára,
Mint szinarany, ó, ép olyan sárga.
Fészkit a kis fűrj rakta alája ;*

*Száll fel, alá is — száll a madárka ;
Hé, eszeden járnj, cseppnyi bogárka !
Majd bekap s elvisz — kis fia várja,
Kis fia várja, csőre kitátva.*

hozzá járultak, hogy Herkules kellemetlenül érezze magát. Már félt hogy soha sem jó vissza az óriás. Nézte a világot ott lenn és be kellett vallania, hogy bol-

dogabb életet él ott a pásztor a hegy tövében, mint az, aki fenn áll napfényes ormán és erőnek erejével tartja fenn az égboltozatot. Mert Herkulesnek nem csak